

Madrigálok — az utcán

A szokásos önálló hangverseny helyett most újszerű, és meglehetősen szokatlan évadzáró formát választott a szegedi Bartók Béla kórus. Szerdán este összegyűltek a Bartók művelődési központban, a program bevezetőként ott helyben, „a világ legjobb akusztikájú előcsarnokában” énekeltek egyet, aztán indulás az utcára. A város számukra valamilyen szempontból nevezetes helyein megálltak, énekeltek, főként madrigálokát, hiszen mit is mást — szabad téren. A Kodály dombormű, a Bartók portré előtti „megállókat” nem kell magyarázni, a szerb templom előtti téren és máshol pedig a hangzást próbálták. A „szerenád Szegednek” tulajdonképpen az évad hangulatos és hangulati lezárását jelentette a kórustagok számára.

Hogy milyen volt ez az év az egyre több helyen sikerrel szereplő énekkar számára, Rozgonyi Évától, az együttes vezetőjétől kérdeztük.

— A legjelentősebb állomások: a rádiófelvétel, a szereplés a televízió Énekszó című műsorában, nemrégiben pedig a kecskeméti hangverseny az ottani vegyeskarral. És persze, az ausztriai kórusverseny. Első helyezést a nemzetközi műdalversenyen, harmadik a népdal kategóriában. Az élmény hatása, azt hiszem, az egész évre kisugárzott. Számunkra azonban nagyon lényegesek és jelentősek azok az alkalmak is, amelyekről a nagyközönség természetesen keveset tud, nevezetesen a próbák. Az a véleményem, hogy a próbák színvonala, intenzitása, hangulata határozza meg jó részét, milyen is egy énekkar. Azt is, hogy milyen színvonalú teljesítményre képes egy-egy fellépés alkalmából, és azt is, hogy milyen a belső élete, a tagok közérzete, ami egyáltalán nem közömbös. Én sohasem tagadtam, hogy nagyon szeretek pró-

bálni. És azt a véleményemet se, hogy a túlzottan sok pódium megöli a bensőséges kórusunkat.

Az énekkart három éve vezeti Rozgonyi Éva, a kecskeméti zenei általános iskola, és gimnázium igazgatója. Hetente kétszer utazik Szegedre, a próbákra, amelyek úgy tűnik a kórustagok számára nem kevésbé kellemesek. „Minden alkalom tulajdonképpen erőpróba is, a jóleső erőfeszítések pedig zeneileg és pszichikusan is összehangolt együttesre képesek kovácsolni az énekkart. Így történhet, hogy még a munka szünetei is emlékeztetnek számunkra, hiszen fél szóból értjük egymást, tudjuk, mi kell, és lehet, egy-egy tréfás megjegyzéssel oldani a nehéz pillanatok feszültségét” — mondták a törzstagok, akik idestova hat éve énekelnek együtt. És úgy tervezik, még ezután is sokáig.

S. E.

Egymást segítve

A Szegei Fémipari Vállalat termékeinek közel fele a Járműprogram megvalósítását segíti elő. Ebben a munkában jelentős szerep jut a Május 1. (II.) szocialista brigádnak, amelynek tagjai évente 36 ezer darab tetőszellőzőt készítenek autóbúszokhoz. Eppen ennyi szükséges az Ikarusnál gyártott kocsikhoz. A tíz éve alakult, jelenleg 18 főből álló kollektívá eddigi jó munkájával háromszor nyerte el az „aranykoszorús” címet, legutóbb pedig a megyei pártbizottság kongresszusi oklevélét. Tagjai közül néhányan többszörös kiváló dolgozók.

senyre kelnek szomszédjukkal. Az eredmény: gyorsan megszoknak a belépők, jól keresnek.

— Örömmel mondhatom — folytatja Bagi János a gondolatot —, hogy jó itt a hangulat, tőlünk nagyon kevesen mennek el. Igaz, ha valakinek nem megy elég jól a munka, nem korholjuk, inkább elbeszélgetünk vele. Tavaly az egyik fiatalembert azzal próbáltuk — serkenteni, hogy megmutattuk neki az asszonyok borítékát. Amikor látta, mennyit keresnek a nők, elsárgult magát. Most már a legjobbak közé tartozik.

elszívóberendezést készítenek, amellyel egycsapásra tisztává varázolták a hegesztőfülké levegőjét.

Ugyancsak tagja a brigádnak Fekete Antal művezető is, aki négy kiváló dolgozó kitüntetésével sok pontot szerzett már a kollektívának a munkaversenyben.

— Az új brigád megalakulása után másként lesz ez — magyaráz Fekete Antal. — Én már nem veszek részt a pontszerzésben, hogy a verseny továbbra is igazságos legyen, az új brigád is hasonló esélyekkel indulhasson. Nekem egyformán kell szeretni mindkét kollektívát.

Elém teszi tavalyi munkájuk értékelését, s az ideai vállalásait, amelyekből sok minden kiderül. Többek között az, hogy egyre nagyobb termelési értéket állítanak elő, hogy tavalyi átlagos teljesítményük 132 százalékos volt. Tavaly hárman végeztek el az általános iskola VII. és VIII. kihelyezett osztályát. Többen marxista középiskolába, mások pedig szakmai tanfolyamra jártak. Van közöttük önkéntes tűzoltó, munkásőr és öt önkéntes verő. Alig van olyan társadalmi tevékenység, amiből nem vállalnának valamit.

Főljánlásokról három lista is tanúsodik, az egyik egész évre, a másik a fől-szabadulás évfordulójára, a harmadik pedig a pártkongresszus tiszteletére ígért fől- adatokat tartalmazza. Az utóbbi két többletvállalást már teljesítették, ezzel összesen 72 ezer forintot „hoztak”, a vállalatnak.

NŐK A BRIGÁDBAN

Érdekes, hogy a brigád tagjai- nak éppen fele nő, akik általában előkészítő munkát végeznek. Valamennyien asszonyok, gyermekeiket nevelnek, van gondjuk otthon is épp elég. De ebből munkahelyükön szerencséje nem származik hátrány. Ha valakinek például szabadság kell, bármikor megkapja. Becsül- lik itt a családos embereket.

Varga Józsefnek nem is olyan régen három nap jutalomszabadságot javasolt a művezető, mert tudta, hogy dolgozója gyermekei gondozására használta föl szabadságát. A művezető osztály vezetője engedélyezte a jutalmat, így Varga József nyugodtan végezhetett otthon a házimunkát, miközben felesége ötödik gyermekét szülte a kórházban. De érte őt más kellemes meglepetés is. Lakást kapott nemrég, s a költözéshez az egész brigád kivonult. Nehezebb a helyzete most Albertus Józsefnek, mert egyedül van; férje — aki ugyancsak tagja a brigádnak — hónapok óta beteg. A jó kollektívában azonban könnyűnek gondolja.

E. K.

Szirák József

A tápai furulyás

A régi parasztvilágra emlékeztető gyakran hallani, hogy ahol sok volt a gyermek, onnan nem egyet elszegődtek kisbéresnek. Kónya Gyurikának is volt három kistestvére, mindet elvitte a tüdőbaj, kicsikorán. Apja is elhalt az első háborúban, s ettől fogva kettesben maradt szegény édesanyjával, aki a mindennapi gyékényszövése- ből képtelen volt eltartani másodmagát, ráadásul más házában laktak. Sokáig törték a fejüket, vajon mi lesz velük, mignem a legközelebbi szegedi vásárra szep nap köszöntött a szőke fejű, álmodozó legénykére. Mese- szép, de színgáz, ami történt körülötte. Azon a nevezetes márciusi vásáron Gyurika is elkelt. No, nem legelő jószágának, hanem legeltető pásztorgyereknek, Királyhal- lomra.

Kónya Gyuri bácsi nevét sokfelé ismerik, hiszen az 1962-ben alakult tápai citera-zenekarnak ma is vezetője. Akkoriban Török József tanár és Benkóczy Pál orvos szervezte a citerásokat, s a 15 tagú együttes Gyurka bácsival az élen egymás után aratta sikereit a különböző fesztiválokon, rendezvénye- ken. („Hej, amikor legelőször Tápén fölléptünk a citura- bandával, majd kiverték a szőmünket a nézőtérrel cu- korral. Csomagostul hajigál- ták örömmükbe.”) Akkor még mindenki saját hangszerén játszott, később az AFÉSZ vásárolt részükre 9 darabot. Ma a pávakörben működnek, ahova Gyuri bácsi három hangszerelel érkezik: egy fu- rulyával, és két más-más méretű citerával. Ma a régiek közül csupán ő tart ki, akik azóta jöttek, azokat lel- kesedéssel tanítja. Tölgyesi Sándor bácsit még köcsögdu- dálni is megtanította. Gyuri bácsit ma már felesége is elkíséri a próbákra, otthon meg fiáék vigyázzák a házat, amíg a két szülő olykor hosszú útra kel az együttes- sel.

Gyuri bácsit Tápén csak Lúsztos, vagy pikulás Gyurá- nak ismerik. A ragadvány- nevet csak erősíti, hogy valójában munka közben lisztes, illetőleg daraporos, hiszen 1957 óta ő a falu, 1960 óta pedig a téesz darálósa. Mun- kahelyére is magával viszi tászkafénéket a kis pikulát. Ebédidőben reperálgatja, s valamennyi dal benne van, mind kifújja belőle. Olyan- kor köréje ülnek a tehén- szek, tisztelettel hallgatják a bús, vagy éppen patfogós dallamokat, amíg az ebédidő tart. Aztán felbúg a daráló, a tehénzések is dolguk után néznek...

Ifj. Lele József

Intézkedés sörüggyben

Nem múlik el nyár a ked- venc csipkelődés nélkül: baj van a sörrel. Nem elég hi- deg az a pince, esetleg kicsi a választék, csak drága kül- földi sör kapható, vagy csak csapolt. Az elmúlt hetekben még igazán nem panaszkod- hattunk az elviselhetetlen meleg miatt, az üveges sör mégis hiányzott. Az üzletek- nek sajnálkozva mondták az eladók, rendeltek Kőbányait, de nem kaptak. Most éppen külföldi sincs. Az éttermek- ben is gyakori a válasz: már elfogyott a sör.

Kevés a sör, vagy több a sörivő? Ez is, az is igaz. A borivók egy része is a sör- höz pártolt, mert az olcsóbb, és a kőbányai sörgyár is csak a tavalyi mennyiséget küldi Szegedre — így szült a hely- béli palackozó kirendeltségen hallott válasz. Meg aztán import sörből is kevesebb érkezett a vártnál. Így for- dulhatott elő, hogy a nyár elején hiánycikk lett a sör.

Már előre kiszárad az em- ber torka, ha arra gondol: néhány hét múlva naponta öt-tízezer vendég jön Sze- gedre, s talán megérkezik a

tartós jó idő is. Még szeren- cse, hogy már most kiderült, tenni kell valamit sörüggy- ben. A gyártóknak is, a ke- reskedelemnek is, mert nem mindenki szereti a paradi- csomlét és az édes üdítő ita- lokat. A sörüggyben intézke- dés született. A városi tanács vb kereskedelmi osztályának tájékoztatása szerint az idén nyáron a szokásos 16—17 ezer hektóliternél 3 ezerral többet kap majd Szeged. A sörre szomjazzók tehát bizakodva várhatják az ünnepi hetek kezdetét.